

עמוס קינן:

**„שקרנית או לא,
אני מסרב להגיב!“**

פנינה זלצמן:

**„אילו הייתי בתיזמורת,
הייתי מסרבת לנגן!“**

דן בן-אמוץ:

**„אני רואה הלווייה
ממלכתית בפברואר!“**

יסלח לי האלוהים, אבל כשהילדה שלי חוזרת מבית הספר ושרה „על הדבש ועל העוקץ“, אני מצטרפת אליה תמיד ב„אל נא תעקור נטוע“. אין מה לעשות, אלוהים חילק לנועמי שמר כשרון וגסות-לב כימעט באותה מידה. הגברת הזאת לקחה על עצמה חשבוע לדבר בשם גיורא וזאב, חללי מילחמות ישראל, ובראיון שהעניקה לעיתונאית ברוריה אבידן-שריר, היא אמרה שהם „שלחו ידם מן הקבר ולקחו את סאדאת“.

אני חושבת שאילו גיורא וזאב היו בין החיים, היו לבטח מתביישים מאוד בדברים שאמרה „המשוררת הלאומית“ בשמם. באותו ראיון, כדי להצדיק את דיעותיה, טענה המשוררת כי העיתונאי עמוס קינן אמר לה, אחרי בי קור משותף בפיתחת רפיה, ש„אסור לנו לסגת משם“.

עם גיורא וזאב ז"ל אני יכולה, בשלב זה, לדבר, אבל עם עמוס קינן, ייבדל לחיים ארוכים, אני כן יכולה. טילפנתי אל עמוס קינן, הידוע בדיעותיו הפוליטיות המנוגדות לחלוטין לדעותיה של הגברת שמר, ושאלתי אותו:

- האמנם אמרת לנעמי שמר שאסור לנו לסגת מפיתחת רפיה?
- אני מסרב להגיב.
- אתה לא אומר לי שהיא שקרנית?
- שקרנית או לא, אני מסרב להגיב.
- אני מאוד מקווה שלפחות במקרה זה אין שתיקה כהודאה.

בתוך הוויכוח המוסרי על נגעת יצירותיו של ואגנר, כימעט שלא נשמע קולם של המוסיקאים עצי-מס. פניתי אל אחת המוסיקאיות המחוונות שאני מכיר, רח, הפסנתרנית פנינה זלצמן, ולמרות שידעתי כי ואגנר לא כתב יצירות לפסנתר, ביקשתי ממנה להביע את דעתה כמוסיקאית וכאמן על הפרשה.

● פנינה זלצמן, בראיון המתפרסם בגליון זה עם המנצח זוכין מהטה, הוא המשיך את ואגנר לשורשים של המוסיקה, ומען שמוסרי קאים אינם יכולים לנגן את הפירות כלי השורשים. מה דעתך את?

זוכין מהטה הוא מנצח. אני פסנתרנית. כפסנתרנית אני במצב אחר, כי הרי את יודעת שוואגנר לא כתב יצירות לפסנתר כך שבכל מיקרה לא הייתי יכולה לנגן ואגנר.

● נניח שהיה כותב יצירות לפסנתר, האם היית מנגנת אותו? לדעתי, אם זה מכאיב לאנשים, לא צריך לנגן אותו.

● זוכין מהטה אמר לי בראיון שהיו בעבר יהודים שהתעלמו מהאנטישמיות של ואגנר כיגלגל הגאונים שדו.

המוסיקה שלו גאונית, יוצאת מהכלל. היתה לו ויש לו השפעה עצומה במוסיקה. הוא כתב מוסיקה נהדרת. כשהייתי שמונה שנים בפאריס שמעתי אותו הרבה מאוד. כאן בארץ אני לא שומעת אותו.

● כיצד לדעתך יש לנהוג? האם אסור לנגן את ואגנר, או האם צריך להנך את הקהל להתעלם מהאנטישמיות של האיש ולהתרכז רק במוסיקה שכתב?

יש בארץ אנשים הרואים בוואגנר סמל. הם זקוקים לסמל הזה. אם זה מפריע להם, לא צריך לנגן. אני בעד לא לסגוע באנשים. אם הייתי חברה בתיזמורת הייתי מסרבת לנגן את ואגנר.

דן בן-אמוץ מאיים לקחת על עצמו את תפקיד „המוציא להורג הלאומי“. בשבוע שעבר, בגליון יום השישי של „מעריב“, שם הוא מנהל מדור בשם „הנהלת חשבונות“ הוא מיסגר את משה דיין במיס גרות שחורות, עוד לפני השעה שמונה ורבע בערב, השעה שבה החזיר משה דיין את נישמתו לבוראו. הוא עשה זאת בכתבה על המדור האסטרוולוגי של מרים בנימיני ב„העולם הזה“, שאמרה כי דיין יהיה בחדשות. בן-אמוץ הסביר שדיין יכול להיות בחדשות רק כי שימות — וזה פורסם ב„מעריב“. באותו יום שבו אכן מת דיין. שאלתי את דן:

● אתה חושב שזה בסדר דהרוג אדם בעוי דו בחיים?

למה לא? גם אותך נראה במיסגרות שחורות וגם אותי. אני לא מייחס לזה כל חשיבות.

● האם אינך חושב שעצם הנכואה עבודה לגרום לכך שהנכואה תתגשם?

ועוד איך אני חושב כך! לכן לא אגלה לך על מי אני אכתוב ביום השישי הקרוב. אני רק מוכן לגלות שאני רואה הלווייה ממלכתית בתחילת פברואר.

● למה שלא תגלה מי האיש, כדי שהאיש יכין את עצמו, את בנימישפחתו, שלא לדבר על עם ישראל?

מתוך חשש שאם אני אגיד לך מיהו, הוא עוד ימות לפני פברואר.